

Arrest

nr. 279 931 van 9 november 2022
in de zaak RvV X / XI

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. VAN EENOO
Torhoutsestraat 307
8020 RUDDERVOORDE

tegen:

de adjunct-commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XI^{de} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Venezolaanse nationaliteit te zijn, op 1 juli 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de adjunct-commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 mei 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 7 juli 2022 met referentenummer X.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 september 2022 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 oktober 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. WILLAERT.

Gehoord de opmerkingen van verzoekster en haar advocaat J. KONINGS *loco* advocaat D. VAN EENOO en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoekster, die verklaart van Venezolaanse nationaliteit te zijn, komt volgens haar verklaringen op 9 december 2019 België binnen in het bezit van een paspoort en identiteitskaart en verzoekt op 12 december 2019 om internationale bescherming. Op 30 mei 2022 neemt de adjunct-commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de adjunct-commissaris-generaal) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de thans bestreden beslissing, die op 1 juni 2022 aan verzoekster aangetekend wordt verzonden en luidt als volgt:

“(…)

A. Feitenrelaas

U heeft de Venezolaanse nationaliteit en bent geboren op 26 januari 1980 te Maracay, Aragua in Venezuela. U heeft twee dochters, M(...) V(...) die geboren is in september 2008 en M(...) A(...) die geboren is in december 2017. U was getrouwd met de vader van M(...) V(...) tot 2014. U heeft met beide vaders nog dagelijks contact, en er is een goede relatie tussen u, uw dochters en de betreffende vaders. Uw beide ouders zijn overleden. U heeft nog één broer, hij woont nog steeds in Venezuela, in Maracay. U woonde van 2003 tot 2019 in hetzelfde huis in de stad Anaco in de staat Anzoátegui in Venezuela. Het huis was uw eigendom. Het bestond uit een gelijkvloers, waar u woonde en 5 studio's en appartementen op de 2de verdieping. U heeft hogere studies gedaan tot 2005 en bent daarna beginnen werken. U werkte tussen 2005 en 2019 opeenvolgend bij verschillende privébedrijven. U werkte er in de aankoop en logistiek en omschrijft dit als een middenkader functie. In juli 2019 sloot het bedrijf waar u werkte de deuren. U heeft in die periode werk gezocht maar bent niet meer aan de slag gegaan tot aan uw vertrek in december 2019. Sinds 2014 begon uw financiële situatie te verslechteren. U kwam rond met uw loon en de alimentatie van de vaders van uw kinderen. U heeft verschillende toeristische reizen gemaakt buiten Venezuela, in 2003 ging u naar Aruba, 2005 trok u naar Duitsland en Spanje. In 2004 en in 2016 reisde u naar de Verenigde Staten.

In 2015 bent u lid geworden van de oppositiepartij Accion Democrática. U deed sinds 2015 mee aan betogingen en marsen. U vervoerde daarnaast ook mensen van en naar die betogingen. U stond sinds 2003 op de Tasconlijst wat werk vinden voor u mogelijks kon bemoeilijken. U heeft nooit bedreigingen of incidenten meegemaakt omwille van uw politieke activiteiten.

Vanaf februari 2019 begon u telefoontjes te ontvangen vanwege misdaadbendes die opereerden vanuit de gevangenis, beter bekend als de pranes. U vermoedt dat ze via uw sociale media uw gegevens vonden. Ze belden u en vroegen geld en bedreigden u. Ze hadden de gegevens van u en uw dochter. Zo wisten ze naar welke school ze ging, welke auto u had, uw adres etc.. U werd wekelijks gebeld maar heeft hen nooit betaald. In april bent u van nummer veranderd en heeft u niet meer van hen gehoord. Behalve telefonisch contact bent u nooit op een andere manier benaderd geweest u heeft hiervoor ook nooit een klacht ingediend. U begon zich vanaf februari klaar te maken om het land te verlaten, samen met uw dochters. Om geld voor te tickets te verzamelen, begon u uw inboedel te verkopen.

In mei 2019 ontving u een brief van de gemeenteraad waar u woonde. Ze eisten dat u onderdak zou bieden aan drie mannen die tot de militaire reserve behoorden. U werd hiervoor geviseerd omdat uw huis in een volksbuurt gelegen was. U reageerde dat u tijd nodig had om erover na te denken. Ze verwachtten een positief antwoord van u, maar u deed uw best om hen te ontlopen. In die periode bereidde u uw vertrek verder voor. Op 2 december 2019 heeft u vervolgens het land verlaten en reisde per vliegtuig naar Colombia om dan via Spanje in België terecht te komen waar u op 9 december een verzoek om internationale bescherming indiende.

Ter staving van uw verzoek legt u volgende documenten voor: de paspoorten en geboorteakten van u en uw dochters, de identiteitskaart van u en uw dochter V(...), uw huwelijks- en scheidingsakte, uw rijbewijs, een psychologisch attest van uw dochter dd. 07/05/2021, registratiedocumenten en foto's van uw woning, een afbeelding van de gps-locatie van uw woning, een brief van de secretaris van Accion Democrática dd. 27/09/2019, een usb-stick met informatie over de tasconlijst, documentatie met informatie over de tasconlijst, verschillende nieuwsartikels en een brief van de gemeenteraad dd. 06/05/2019.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Het CGVS ontkent of betwist geenszins dat er heden in Venezuela sprake is van intimidatie en repressie van opposanten en critici van de Venezolaanse regering. Uit de beschikbare landeninformatie

(OCHCR, Human rights violations in the Bolivarian Republic of Venezuela, a downward spiral with no end in sight van juni 2018, beschikbaar op https://reliefweb.int/sites/reliefweb.int/files/resources/VenezuelaReport2018_EN.pdf of op <https://reliefweb.int> ; de COI Focus Venezuela: Situation Sécuritaire van 4 april 2019, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_situation_securitaire_20190404.pdf of op <https://www.cgvs.be/nl> ; de COI Focus Venezuela: Veiligheidssituatie (addendum) van 1 juli 2019, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_veiligheidssituatie_addendum_20190701.pdf of op <https://www.cgvs.be/nl>; OHCHR : Human rights in the Bolivarian Republic of Venezuela, van juli 2019, beschikbaar op https://www.ohchr.org/EN/HRBodies/HRC/RegularSessions/Session41/Documents/A_HRC_41_18.docx of op <https://www.ochcr.org> , Algemeen Ambtsbericht Venezuela 2020 van juni 2020 beschikbaar op https://www.rijksoverheid.nl/binaries/rijksoverheid/documenten/ambtsberichten/2020/06/11/_algemeen-ambtsbericht-venezuela-juni-2020/Algemeen+Ambtsbericht+Venezuela+%28juni+2020%29.pdf , p. 37-40 en p. 59-60) en EASO: Venezuela Country Focus van augustus 2020, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2020_08_EASO_COI_Report_Venezuela.pdf blijkt evenwel dat de Venezolaanse autoriteiten hoofdzakelijk personen viseren wiens politiek activisme verder reikt dan het louter lid zijn van een oppositiepartij, zoals daar zijn personen die een hoge functie bekleden binnen een oppositiepartij; verkozen vertegenwoordigers van oppositiepartijen; personen die in staat zijn om mensen te organiseren en te mobiliseren of die een centrale rol spelen bij de organisatie van activiteiten gericht tegen het regime; studentenleiders; professoren die openlijk uiting geven aan hun ongenoegen of deelnemen aan vreedzame protesten op het terrein van de universiteit; verdedigers van mensenrechten; personen werkzaam voor de media die betrokken zijn bij berichtgeving over demonstraties of die onderzoek doen naar corruptie detentieomstandigheden, de gezondheidszorg of voedselvoorziening; en leden van gewapende groeperingen waarvan vermoed wordt dat ze de oppositie steunen etc.

Verder blijkt uit de beschikbare landeninformatie dat er sinds 2014 op regelmatige basis massademonstraties plaatsvinden gericht tegen het regime, die afgewisseld worden met spontane betogingen waarbij hoofdzakelijk geprotesteerd wordt tegen de daling van levensstandaard. Wanneer dergelijke massademonstraties plaatsvinden, tracht de Venezolaanse regering deze hardhandig de kop in te drukken. Dit was ook het geval eind januari 2019. In nagenoeg iedere provincie vonden er toen tijdens en kort na de anti-regeringsbetogingen arbitraire arrestaties plaats en was er sprake van een disproportioneel gebruik van geweld. De overheid viseerde voorts jonge mannen afkomstig uit de armere buurten en wier deelname aan de protestbetogingen zichtbaar was of wiens kritiek op de overheid viraal gegaan is op social media. Na de poging tot staatsgreep van 30 april 2019 nam de repressie van politieke tegenstanders van het Maduro-regime opnieuw toe. Echter, nergens uit de informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat er in Venezuela sprake is van een systematische vervolging omwille van politieke redenen in die zin dat het louter lidmaatschap van of sympathie voor een oppositiepartij ipso facto leidt tot problemen met de Venezolaanse autoriteiten. Daarom kan het loutere feit dat een verzoeker in mindere of meerdere mate politiek actief zou zijn geweest in Venezuela op zich niet volstaan om erkend te worden als vluchteling. Een individuele beoordeling van de vraag naar internationale bescherming blijft derhalve noodzakelijk.

U bent eigenaar van een gebouw in Anaco en woonde zelf op de gelijkvloerse verdieping, op de tweede verdieping bevonden zich vijf studio's en appartementen. In mei 2019 ontving u een brief waarin u gevraagd wordt mee te werken met het huisvesten van drie militairen. Er werd gerekend op uw vlotte medewerking, maar u werd geenszins bedreigd. U ontving de brief in mei 2019 en verliet het land in december 2019. In tussentijd bleef u gewoon wonen op uw adres en had u op geen enkele manier te maken met handelingen die op vervolging kunnen wijzen. Bovendien kon u de vraag van de gemeenteraad gedurende zeven maanden naast u neer leggen, tot aan uw vertrek. Er wijst echter niks op dat de gemeenteraad of de overheid actie tegen u zouden ondernemen. Het stuk dat u in dit verband voorlegt, betreft geen originele brief met originele stempels of handtekeningen. Daarnaast toont u niet aan dat u in deze situatie geïsoleerd werd omwille van uw politieke activiteiten bij Accion Democrata. Gevraagd naar waarom u geïsoleerd werden, antwoordt u dat het te maken heeft met de ligging van het gebouw in de volkswijk (CGVS, p. 14).

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat u er niet in geslaagd bent aannemelijk te maken dat u voor uw komst naar België vervolgd bent geweest door de Venezolaanse autoriteiten. Daar u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van het Venezolaanse regime stond, kan er redelijkerwijze van uitgegaan worden dat uw lidmaatschap van partij Accion Democrata, en uw deelname aan betogingen niet zichtbaar en/of bekend waren voor de Venezolaanse

autoriteiten. Er dient ook te worden vastgesteld dat u nooit bedreigd bent geweest of er zich incidenten hebben voorgedaan omwille van uw politiek activisme (CGVS, p. 13). U stelt dat u op de Tasconlijst vermeld staat en daardoor moeilijker aan werk zou geraken. Echter dient te worden vastgesteld dat u sinds het afronden van uw studies in 2005 opeenvolgend aan de slag was in verschillende privébedrijven en dat u daar middelhoge functies kon uitoefenen gedurende 14 jaar (CGVS, p.5). Stellen dat u door de Tasconlijst gediscrimineerd werd en uitgesloten werd van de arbeidsmarkt is hier klaarblijkelijk niet van toepassing.

U stelt dat uw huis na vertrek werd opgeëist door de overheid, aan de hand van een foto van uw woning waarbij een kruis op de deur lijkt gespoten. Dit kan echter niet beschouwd worden als sluitend bewijs voor de onteigening. Daarnaast blijkt ook niet dat u als persoon, toen u in Venezuela was en na uw vertrek, actief gezocht en geïnterviewd werd door de Venezolaanse overheid. Het feit dat men u een brief gestuurd heeft met vraag tot medewerking m.b.t. de huisvesting van drie personen, betekent de facto geen onteigening noch kan worden uitgesloten dat u hier niet vergoed zou worden (CGVS, p. 16). Er zijn dan ook geen indicaties aanwezig dat u bij terugkeer naar Venezuela problemen zal ondervinden omwille van uw politieke activiteiten voor Accion Democrata.

Daarnaast dient ook te worden opgemerkt dat u met uw paspoort via een Venezolaanse luchthaven het land kon verlaten en dus zonder problemen de autoriteiten kon passeren.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Bij de evaluatie van de nood aan subsidiaire bescherming houdt het CGVS er rekening mee dat de wetgever bepaald heeft dat de term "reëel risico" dient geïnterpreteerd te worden naar analogie met de maatstaf die het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) hanteert bij de beoordeling van schendingen van artikel 3 van het EVRM (Ontwerp van wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Parl. St. Kamer 2006-2007, nr. 2478/001, 85). Concreet betekent dit dat het begrip reëel risico wijst op de mate van waarschijnlijkheid dat een persoon zal worden blootgesteld aan ernstige schade. Het risico moet echt zijn, d.i. realistisch en niet hypothetisch (RvV 20 november 2017, nr. 195 228).

Het CGVS benadrukt in dit verband dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens het bewijs van het ernstig en reëel risico bij de verzoeker legt. Degene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, moet zijn beweringen dan ook staven met een begin van bewijs. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor een onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 EVRM (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>; RvS 25 september 2002, nr. 110.626). Bovendien heeft het EHRM overwogen dat een loutere mogelijkheid op een onmenselijke behandeling als gevolg van de onzekere situatie in een land, op zich geen aanleiding geeft tot een schending van artikel 3 van het EVRM (zie EHRM, *Fatgan Katani e.a. v. Duitsland*, 31 mei 2001 en EHRM, *Vilvarajah e.a. v. Verenigd Koninkrijk*, 30 oktober 1991, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het EHRM beschikt slechts een algemene situatie beschrijven, de concrete beweringen van de verzoekende partij in een bepaalde zaak moeten gestaafd worden door andere bewijsmiddelen (zie EHRM, *Y. v. Rusland*, 4 december 2008, § 79; EHRM, *Saadi v. Italië*, 28 februari 2008, § 131; EHRM, *N. v. Finland*, 26 juli 2005, § 167; EHRM, *Mamatkulov and Askarov v. Turkije*, 4 februari 2005, § 73; EHRM, *Muslim v. Turkije*, 26 april 2005, § 68). De verzoeker om internationale bescherming moet derhalve concrete, op zijn persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. U kan dan ook niet volstaan met het louter verwijzen naar de algemene socio-economische situatie in Venezuela, maar dient concreet aannemelijk te maken dat u bij een terugkeer naar uw land van nationaliteit of naar uw land van gewoonlijk verblijf een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing loopt. Dit klem

des te meer nu uit de beschikbare informatie blijkt dat niet elke persoon woonachtig in Venezuela in precare omstandigheden leeft.

Wat de lamentabele socio-economische situatie in Venezuela betreft zoals deze omschreven wordt in de COI Focus Venezuela: Situatieschets van 28 april 2021, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_situatieschets_20210428.pdf of op <https://www.cgvs.be/nl/landeninfo/situatieschets-0> en EASO: Venezuela Country Focus van augustus 2020, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2020_08_EASO_COI_Report_Venezuela.pdf merkt het CGVS voorts op dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens reeds oordeelde dat humanitaire of socio-economische overwegingen in geval van terugkeer naar het land van herkomst niet noodzakelijk verband houden met de vraag of er een reëel risico is op behandeling in strijd met artikel 3 EVRM. Het terugsturen van personen naar hun land van oorsprong waar ze als gevolg van de economische situatie moeilijkheden op socio-economisch vlak zullen ondervinden, bereikt immers niet het niveau van hardheid dat door artikel 3 EVRM wordt vereist (EHRM, 14 oktober 2003, nr. 17837/03, T. v. Verenigd Koninkrijk). Socio-economische overwegingen in asielzaken zijn derhalve slechts relevant in die uiterste gevallen waarbij de omstandigheden waarmee een terugkerende asielzoeker zal worden geconfronteerd zélf oplopen tot een onmenselijke of vernederende behandeling. Dit betreft in essentie ernstige humanitaire omstandigheden of socio-economische behandelingen van uitzonderlijke aard die het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) en gepaard gaan met de onmogelijkheid om in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting te voorzien, waarbij de eventuele kwetsbaarheid van de verzoeker voor slechte behandeling evenals het vooruitzicht op een verbetering van zijn situatie binnen een redelijke termijn relevante afwegingen uitmaken (EHRM, 27 mei 2008, N. v. Verenigd Koninkrijk, § 42; EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, § 254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 283 ; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 76 en § 92).

Uit bovenstaande gegevens blijkt dat de loutere vaststelling dat de socio-economische situatie in België verschilt van deze in Venezuela en/of dat er sprake is van ongelijkheden in voorzieningen (medisch, sociaal of andere) niet volstaat om te besluiten dat er in uw hoofde sprake is van een reëel risico op het lijden van ernstige schade overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet. Evenmin rechtvaardigt het gegeven dat de socio-economische situatie in Venezuela op zeer korte tijd verslechterd is de toekenning van een internationale beschermingsstatus. U dient daarentegen aan te tonen dat uw levensomstandigheden in Venezuela precair zijn, dat u in een situatie van extreme armoede zal belanden die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in uw elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne, en huisvesting.

Er dient te worden vastgesteld dat uw financiële situatie niet precair was. U bezat een eigen woning en vijf studio's en appartementen die u tot aan uw vertrek niet verkocht heeft. U heeft verschillende malen buiten Venezuela gereisd voor toeristische doeleinden. U beweert dat uw financiële situatie vanaf 2014 verslechterd was, toch vertrok u in 2016 op reis naar de Verenigde Staten (CGVS, p. 3). U kon bovendien ook rekenen op financiële steun onder de vorm van alimentatie door de vaders van uw dochters (CGVS, p. 6).

Uit uw verklaringen over uw profiel en uw familiale/financiële situatie in uw land van nationaliteit kan aldus niet afgeleid worden dat er in uw hoofde ernstige problemen van socio-economische aard bestaan of dat de algemene situatie in Venezuela van dien aard is dat u, in geval van terugkeer naar Venezuela, persoonlijk een bijzonder risico op een 'onmenselijke en vernederende behandeling' loopt. Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat u, indien u zou terugkeren naar Venezuela, in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie COI Focus Venezuela: Situatieschets van 28 april 2021, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_situatieschets_20210428.pdf of op <https://www.cgvs.be/nl/landeninfo/situatieschets-0> en EASO: Venezuela Country Focus van augustus 2020, beschikbaar op <https://coi.easo.europa.eu/>

[administration/easo/PLib/2020_08_EASO_COI_Report_Venezuela.pdf](#) blijkt dat Venezuela een diepe politieke, economische en sociale crisis kent. Het geweld is er wijdverspreid en wordt er gepleegd door het Venezolaanse leger, de politie, de inlichtingendiensten, de colectivos chavistas, de megabandas, enz., die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren. Dit type geweld heeft bijgevolg geen uitstaans met artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet maar houdt eerder verband met de criteria van de Vluchtelingenconventie.

Ook gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals moorden, ontvoeringen, afpersing, drugshandel en illegale ontginning van mijnen komt veelvuldig voor in Venezuela. Het merendeel van deze misdaden wordt gepleegd door individuele misdadigers of kleine lokale bendes. Dit gemeenrechtelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld gevisieerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Venezuela is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Uit de geconsulteerde bronnen blijkt dat dit geweldspatroon sterker aanwezig is in bepaalde delen van het land. De deelstaten Sucre, Aragua, Miranda en het hoofdstedelijk district, de grensstaten met Colombia (Zulia, Táchira en Apure) evenals de deelstaten in Zuid-Venezuela (Amazonas en Bolivar) vertonen een hogere prevalentie van crimineel en politieel geweld. Dit geweld kadert echter niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

In Zulia, Táchira en Apure evenals in de Zuid-Venezolaanse staten Amazonas en Bolivar, is er naast crimineel en politieel geweld ook een grotere aanwezigheid van gewapende groeperingen waar te nemen, hetgeen een invloed heeft op het dagelijks leven van de burgerbevolking. Ook komt het geregeld tot confrontaties tussen deze groeperingen onderling evenals tussen de gewapende groeperingen en de Venezolaanse staat. Het bestaan van een gewapend conflict in deze staten brengt echter niet automatisch een reëel risico op het lijden van ernstige schade ten gevolge van willekeurig geweld in hoofde van de burgerbevolking met zich mee.

De geconsulteerde bronnen geven spreken van een zeer klein aantal burgerslachtoffers ten gevolge van willekeurig geweld in deze regio. Ondanks de aanwezigheid van de gewapende groeperingen blijkt dat het overgrote deel van de slachtoffers het gevolg is van politieel en gemeenrechtelijk crimineel geweld, hetgeen doelgericht van aard is.

Het CGVS erkent dat de situatie in Venezuela problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. De Commissaris-generaal beschikt evenwel over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na een grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in Venezuela een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

De door u voorgelegde documenten kunnen aan bovenstaande vaststellingen niets wijzigen. De identiteitsdocumenten van u en uw dochters (paspoorten, identiteitskaarten, rijbewijs, geboorteakten, huwelijksen scheidingsakte) tonen louter jullie identiteitsgegevens en gezinsband aan, wat echter niet ter discussie staat. De brief waarin gesteld wordt dat u actief lid bent van Accion Democrata heeft geen bewijswaarde betreffende uw daadwerkelijke activisme binnen de partij en evenmin heeft deze enige bewijswaarde betreffende bovenvermelde vastgestelde feiten. De foto's uit de krant, de nieuwsartikels en de informatie over de tasconlijst hebben enkel betrekking op de algemene situatie in Venezuela maar niet op uw persoonlijke asielmotieven. Betreffende de afbeeldingen en documenten in verband met uw woning, kan er alleen worden vastgesteld dat de beschreven woning effectief uw eigendom is, wat hier niet in twijfel wordt getrokken. De brief van de gemeenteraad vermeldt enkel dat uw medewerking gevraagd wordt bij de plaatsing van drie mannelijke personen op uw adres. Er is echter geen sprake van onteigening van welke aard dan ook, noch een expliciete vermelding dat er geen financiële vergoeding zou staan tegenover de plaatsing van deze drie mannen. Het psychologisch attest van uw dochter V(...) maakt melding van hoogbegaafdheid en hypersensitiviteit en stelt dat zij ondersteuning nodig heeft in een veilige en niet erg bevolkte omgeving. Het attest wijst echter geen oorzaak aan voor de moeilijkheden van uw dochter en duidt aldus niet op een rechtstreeks oorzakelijk verband met uw concrete asielmotieven.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

2.1.1. In een enig middel voert verzoekster de schending aan van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: het Verdrag van Genève), van artikel 1 (2) van het Protocol betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te New York op 31 januari 1967 en goedgekeurd bij wet van 27 februari 1967, van de onderzoeksplicht “zoals gewaarborgd in artikel 10 lid 3 van de Procedurerichtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013”, van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

Verzoekster verklaart het niet eens te zijn met de motivering van de bestreden beslissing en geeft inhoudelijke toelichting bij een aantal rechtsbeginselen, waaronder deze die zij *in casu* geschonden acht.

Zij leest in de motieven van de bestreden beslissing dat de adjunct-commissaris-generaal “*geen geloof hecht aan de vervolgingsdaden door de Venezolaanse autoriteiten die verzoekster ondervond wegens haar politieke activiteiten*” en stelt hierdoor ernstig gegriefd te zijn.

Zij merkt op dat de adjunct-commissaris-generaal op basis van de objectieve bronnen die in de bestreden beslissing worden aangehaald oordeelt dat er in Venezuela geen sprake is van systematische vervolging van personen die lid zijn van een oppositiepartij en dat een individuele beoordeling van de nood aan internationale bescherming zich opdringt, doch “*dat, hoewel de CGVS zelf opmerkt dat na de poging tot staatsgreep van 30 april 2019 de repressie van politieke tegenstanders van het Maduro-regime opnieuw toenam en verzoekster pas vertrok op 02 december 2019, verzoekster haar verklaringen omtrent de problemen in 2019 ongeloofwaardig worden geacht*”.

Verzoekster acht het bovendien frappant dat het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: CGVS) de eigen COI Focus “*Venezuela. Situatieschets*” actualiseert op dezelfde dag waarop de bestreden beslissing wordt genomen, maar daarin geen enkele melding maakt van het bijgewerkte rapport. Aldus verwijst het CGVS naar gedateerde informatie, wat geenszins van zorgvuldig onderzoek getuigt, aldus verzoekster.

Verder betoogt verzoekster dat er een toekomstgerichte beoordeling dient te worden gemaakt van de vrees voor vervolging en citeert zij in dit verband uit het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) nr. 255 609 van 4 juni 2021. Volgens verzoekster kan het CGVS “*niet dienstig motiveren dat verzoekster geen vrees heeft op vervolging, als zij niet aantoonst dat de actuele situatie in Venezuela voor leden van oppositiepartijen, niet kan leiden tot een schending van artikel 48/3 en 48/4 Vw.*”. Zij meent dat nergens uit de bestreden beslissing blijkt dat het CGVS een toekomstgerichte beoordeling heeft gemaakt van haar vrees bij terugkeer naar Venezuela en dat enkel hierom de bestreden beslissing minstens dient te worden vernietigd en teruggestuurd naar het CGVS voor verder onderzoek.

Verzoekster betoogt vervolgens, onder verwijzing naar de bronnen waaraan zij in haar verzoekschrift refereert en waaruit zij uitvoerig citeert, dat president Maduro na de door de internationale gemeenschap gecontesteerde parlementsverkiezingen van december 2020 alle macht naar zich toe getrokken heeft en dat de situatie in Venezuela sindsdien ingrijpend veranderd is, doch dat de adjunct-commissaris-generaal in de bestreden beslissing niet aantoonst met deze veranderde situatie rekening te hebben gehouden. Uit deze informatie blijkt volgens verzoekster verder dat sinds voormelde gecontesteerde verkiezingen de situatie dramatisch verslechterd is voor personen die politiek actief waren of zijn en dat politieke

oppositiepartijen thans geen enkele vorm van vrijheid meer kennen. Zij wijst er tevens op “dat Venezuela dan ook als één van de tien landen vermeld wordt op de World Watch List 2022 wegens een groot risico op conflict en escalatie van geweld” en dat Human Rights Watch in zijn World Report 2022 meldt “dat het regime van Maduro hardhandig optreedt tegen politieke dissidenten, zelfs ook ‘gewone burgers’ die beschuldigd worden van politieke activiteiten”. Verzoekster wijst er tot slot op dat ook een uitvoerig rapport van Amnesty International van 2022 en voormelde geactualiseerde COI Focus van 30 mei 2022 getuigen van de toegenomen macht en repressie onder het regime van Maduro. De aangehaalde bronnen tonen volgens verzoekster duidelijk aan “dat het regime van Maduro repressief optreedt tegen politieke dissidenten, eender wie, en er zo een groot risico op vervolging bestaat in hoofde van verzoekster, zeker gezien Maduro de volledige controle heeft sinds de parlementsverkiezingen in december 2020 en dit een voortdurende crisis is tot de dag van vandaag”.

Verzoekster meent verder dat de adjunct-commissaris-generaal de door haar voorgelegde documenten gewoon naast zich neerlegt, terwijl zij hiermee een “begin van bewijs” wou aanbrengen “van haar politiek activisme alsook de bijhorende informatie die ze over haar eigen politieke partij weet en welke situatie zich in Venezuela hieromtrent afspeelt”. Zij merkt op dat uit het administratief dossier nergens blijkt dat de adjunct-commissaris-generaal ook maar iets heeft onderzocht over haar politieke partij en dat men ook nergens “enige notie van mailverkeer noch telefoonverkeer” ten aanzien van deze politieke partij terugvindt, hoewel dit “behoorde tot de ruime mogelijkheden waarover tegenpartij in haar beoordeling over het asielrelaas van verzoekster beschikt”.

Verzoekster besluit dat zij de gegrondheid van haar vrees voor vervolging wegens haar politieke overtuiging voldoende aannemelijk heeft gemaakt en dat de adjunct-commissaris-generaal haar had moeten erkennen als vluchteling in de zin van het Verdrag van Genève. Zij stelt dat de adjunct-commissaris-generaal in de bestreden beslissing het tegendeel niet aantoonde, gezien zij zich zou baseren op informatie die reeds gedateerd is. Derhalve blijkt volgens verzoekster uit de bestreden beslissing niet dat het CGVS een grondig en zorgvuldig onderzoek heeft verricht naar haar huidige situatie in de context van de huidige actuele politieke situatie in Venezuela, waardoor niet zomaar besloten kan worden dat zij bij terugkeer geen risico zou lopen op ernstige vervolging.

2.1.2. In de inventaris der overtuigingsstukken gevoegd bij het verzoekschrift wordt gerefereerd aan volgende nieuwe stavingstukken:

- stuk 2: COI Focus “Venezuela. Situatieschets” van 30 mei 2022, <https://www.cgvs.be/nl/landeninfo/situatieschets-1>;
- stuk 3: BBC, “Venezuela: Maduro and allies win National Assembly poll – partial results”, 7 december 2020, <https://www.bbc.com/news/world-latin-america-55211149>;
- stuk 4: House of Commons, “Venezuela: 2020 parliamentary election”, 18 januari 2021, <https://researchbriefings.files.parliament.uk/documents/CBP-9113/CBP-9113.pdf>;
- stuk 5: Press Release Council of Europe, “Venezuela: Declaration by the High Representative on behalf of the European Union”, 6 januari 2021, <https://www.consilium.europa.eu/en/press/press-releases/2021/01/06/venezuela-declaration-by-the-high-representative-on-behalf-of-the-european-union-on-the-situation/>;
- stuk 6: International Crisis Group, “Venezuela: What Lies Ahead after Election Clinches Maduro’s Clean Sweep”, 21 december 2020, <https://www.crisisgroup.org/latin-america-caribbean/andes/venezuela/85-venezuela-what-lies-ahead-after-election-clinches-maduros-clean-sweep>;
- stuk 7: Freedom House 2022, “Venezuela”, <https://freedomhouse.org/country/venezuela/freedom-world/2022>;
- stuk 8: US Congressional Research Service, “Venezuela: Political Crisis and U.S. Policy”, 1 april 2022, <https://sgp.fas.org/crs/row/IF10230.pdf>;
- stuk 9: World Watch List 2022, [https://d2071andvip0wj.cloudfront.net/Watch%20List%20January%202022%20\(1\).pdf](https://d2071andvip0wj.cloudfront.net/Watch%20List%20January%202022%20(1).pdf);
- stuk 10: Human Rights Watch, “World Report 2022”, <https://www.hrw.org/world-report/2022/country-chapters/venezuela#9e2664>;
- stuk 11: Amnesty International, “Venezuela: Calculated Repression: CORRELATION BETWEEN STIGMATIZATION AND POLITICALLY MOTIVATED ARBITRARY DETENTIONS”, 2022, <https://www.amnesty.org/en/wp-content/uploads/2022/02/AMR5351332022ENGLISH.pdf>.

2.2. Nieuwe elementen

De verwerende partij legt op 29 september 2022 overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota neer waarin zij refereert aan de COI Focus “Venezuela. Situatieschets” van 30 mei 2022 en de EASO Country of Origin Information Report “Venezuela. Country Focus” van augustus 2020.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

Verzoekster verklaart haar land van herkomst, Venezuela, te hebben verlaten omwille van twee redenen. Vooreerst haalt zij aan dat zij sinds februari 2019 telefoontjes kreeg van criminelen in de gevangenis, zogenaamde *pranes*, die haar om geld vroegen en haar en haar dochters bedreigden. Verzoekster zou vervolgens minstens één keer per week door deze criminelen zijn opgebeld maar hen nooit hebben betaald. In april 2019 zou zij haar telefoonnummer veranderd hebben en sindsdien zou ze niets meer van haar belagers hebben vernomen. Deze bedreigingen zouden haar wel hebben doen besluiten haar land van herkomst te verlaten en daartoe de nodige voorbereidingen te treffen. In de maand mei van 2019 zou verzoekster een brief van de gemeenteraad hebben ontvangen waarin geëist werd dat zij drie mannen uit de militaire reserve onderdak zou geven. Verzoekster zou hierop gereageerd hebben door aan te geven dat zij tijd nodig had om erover na te denken, hoewel haar door een vertegenwoordiger van de gemeenteraad zou zijn duidelijk gemaakt dat van haar een positief antwoord werd verwacht. Om de zoveel tijd zou er iemand langsgekomen zijn om te polsen naar haar antwoord, maar verzoekster zou de boot afgehouden hebben en intussen haar vertrek verder hebben voorbereid. Op 2 december 2019 zou zij Venezuela verlaten hebben en via Colombia en Spanje naar België zijn gereisd. Zij zou haar woning voor haar vertrek hebben afgesloten en aan haar ex-man hebben gevraagd om eventueel eens langs te gaan en een oogje in het zeil te houden. In september of oktober 2020 zou haar ex-man haar gemeld hebben dat er een rode stempel was aangebracht op haar woning, wat er volgens verzoekster op wijst dat zij onteigend werd. Ook zouden haar meubels zijn weggenomen. Ten tweede haalt verzoekster aan dat zij in haar land van herkomst bekend staat als opposant van de regering en dat zij bij terugkeer geen werk meer zal vinden aangezien zij op een zwarte lijst zou staan. Deze zwarte lijst zou de namen bevatten van mensen die in een referendum in 2003 tegen Chavez hebben gestemd en die sindsdien gemeden worden uit jobs, onder meer bij staatsbedrijven. Verzoekster verklaart tevens dat zij sinds 2015 lid is van de oppositiepartij Acción Democrática en in die hoedanigheid mensen van en naar marsen en betogingen tegen de regering heeft gevoerd. Zij zou ook zelf aan meerdere betogingen hebben deelgenomen.

Bij terugkeer naar Venezuela stelt verzoekster te vrezen dat de bendes die haar bedreigden hun bedreigingen zullen uitvoeren, terwijl er geen plek is waar zij zou terechtkunnen aangezien de staat haar huis zou hebben gestolen, en dat haar dochters er geen toekomstmogelijkheden zullen hebben.

Wat betreft vooreerst de eigenlijke aanleiding voor haar beslissing om haar land van herkomst te verlaten, zijnde de telefonische bedreigingen die zij vanaf februari 2019 zou hebben gekregen, wijst de Raad erop dat, niettegenstaande verzoekster eerst omwille van deze bedreigingen zou besloten hebben haar land van herkomst te verlaten, zij uiteindelijk pas in december 2019 daadwerkelijk zou zijn vertrokken. Uit haar verklaringen blijkt dat zij nooit is ingegaan op de eis van de *pranes* om geld te betalen en dat zij in april 2019 haar telefoonnummer heeft veranderd, waarna zij nooit meer iets van hen zou hebben vernomen. Verzoekster stelt nochtans dat ze wist dat haar belagers al haar gegevens hadden en dat het een voldongen feit was dat ze hun bedreigingen zouden uitvoeren (administratief dossier (hierna: AD), stuk 5, ‘Bijkomende informatie’, Deel CGVS, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 15). Er kan dan ook worden verwacht dat indien deze personen er werkelijk op uit waren verzoekster en haar kinderen schade te berokkenen, zij dit ook zouden hebben gedaan, daar zij blijkens verzoeksters verklaringen wisten waar zij woonde en haar in de gaten hielden. Behalve via de telefoon is verzoekster nooit op een andere manier benaderd geweest door de bendeleden en zij heeft naar aanleiding van deze telefoontjes ook nooit klacht ingediend (*Ibid.*, p. 15-16). Verzoekster maakt allerminst aannemelijk dat zij op het moment van haar vertrek uit haar land van herkomst in december 2019 nog een daadwerkelijke vrees zou hebben gekoesterd voor deze bendeleden, die – het weze herhaald – haar niet meer lastigvielen nadat zij in april 2019 haar telefoonnummer had veranderd. Er zijn verder geen concrete en ernstige aanwijzingen dat deze bendeleden actueel nog naar verzoekster of haar gezin op zoek zijn. Verzoekster noch haar familie werden na haar vertrek nog door de bendeleden gecontacteerd (*Ibid.*, p. 16).

Wat betreft de vrees die verzoekster bij terugkeer naar haar land van herkomst stelt te koesteren omwille van haar politieke activiteiten, is de Raad na grondige lezing van het administratief dossier in navolging van de adjunct-commissaris-generaal van oordeel dat kan worden aangenomen dat verzoekster sinds 2015 lid is van de oppositiepartij Acción Democrática en dat zij in die hoedanigheid deelgenomen heeft aan (beperkte) politieke activiteiten gericht tegen de Venezolaanse regering, doch niet dat zij omwille van dit profiel of deze activiteiten een gegronde vrees voor vervolging koestert ten aanzien van de autoriteiten van haar land van herkomst.

Verzoekster toont op geen enkele wijze aan dat er een link bestaat tussen haar politieke activiteiten en de eis van de gemeenteraad dat zij een deel van haar eigendom ter beschikking zou stellen van reservisten. Zoals in de bestreden beslissing terecht wordt aangehaald, en door verzoekster niet wordt betwist, heeft zij tijdens haar persoonlijk onderhoud gevraagd waarom zij gevisieerd werd, verklaard dat dit kwam omdat haar huis in een volksbuurt gelegen is (administratief dossier (hierna: AD), stuk 5, 'Bijkomende informatie', Deel CGVS, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 14). Verder blijkt niet uit haar verklaringen dat zij bedreigd werd omwille van haar gebrek aan medewerking, niettegenstaande zij na ontvangst van de brief nog een zevental maanden op hetzelfde adres is blijven wonen. Verzoekster verklaarde dat zij haar antwoord op de vraag van de gemeente in beraad hield en zoveel mogelijk tijd probeerde te winnen. Nochtans zou een vertegenwoordiger van de gemeenteraad haar van meet af aan hebben duidelijk gemaakt dat er een positief antwoord van haar werd verwacht aangezien het geweten is dat men de mogelijkheid heeft om haar te onteigenen in geval van weigering. Er zou vervolgens om de zoveel tijd iemand bij haar thuis zijn langsgekomen om te polsen naar haar antwoord en zij zou in het oog gehouden zijn telkens wanneer zij buitenkwam of terugkeerde (AD, stuk 5, 'Bijkomende informatie', Deel CGVS, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 11-12). Het kan in het licht van de druk die op verzoekster werd uitgeoefend niet overtuigen dat zij de gemeenteraad zolang aan het lijntje zou hebben kunnen houden en dat er geen verdere stappen werden gezet om haar medewerking af te dwingen.

Wat er ook van zij, verzoekster legt geen bewijskrachtige stukken voor ter staving van haar bewering als zou haar woning haar door de gemeente of de staat zijn onteigend. Vooreerst blijkt geenszins uit de vertaling van de door haar neergelegde brief dat daarin gedreigd wordt met dergelijke sanctie in geval zij haar medewerking zou weigeren. Verder merkt de adjunct-commissaris-generaal in de bestreden beslissing terecht op dat het feit dat men verzoekster een brief gestuurd heeft met de vraag om haar medewerking te verlenen aan de huisvesting van drie personen *de facto* geen onteigening betekent, noch kan worden uitgesloten dat zij hiervoor zou worden vergoed. De adjunct-commissaris-generaal merkt in de bestreden beslissing eveneens terecht op dat verzoekster geen originele brief met originele stempels of handtekeningen heeft voorgelegd (AD, stuk 6, 'Documenten', nr. 10). Verzoekster betwist noch weerlegt deze pertinente vaststellingen, die steun vinden in het administratief dossier, en doet er derhalve geen afbreuk aan. De door verzoekster neergelegde foto's en registratiedocumenten met betrekking tot haar woning, alsook het satellietbeeld met de gps-coördinaten van haar woning, kunnen evenmin aantonen dat verzoekster niet langer eigenaar is van haar woning (*Ibid.*, nr. 6). Waar op de foto's een rode markering te zien is op de deur van verzoeksters huis, blijkt niet wanneer, door wie, en in welke omstandigheden of met welke bedoeling deze markering werd aangebracht, laat staan dat dit een objectieve aanwijzing zou vormen van een onteigening van overheidswege, zoals verzoekster voorhoudt (AD, stuk 5, Bijkomende informatie', Deel CGVS, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 12).

Wat betreft verzoeksters voorgehouden vrees om bij terugkeer naar haar land van herkomst geen werk te zullen vinden omwille van haar politieke activiteiten, wordt in de bestreden beslissing op goede gronden als volgt gemotiveerd:

"U stelt dat u op de Tasconlijst vermeld staat en daardoor moeilijker aan werk zou geraken. Echter dient te worden vastgesteld dat u sinds het afronden van uw studies in 2005 opeenvolgend aan de slag was in verschillende privébedrijven en dat u daar middelhoge functies kon uitoefenen gedurende 14 jaar (CGVS, p.5). Stellen dat u door de Tasconlijst gediscrimineerd werd en uitgesloten werd van de arbeidsmarkt is hier klaarblijkelijk niet van toepassing."

De Raad stelt vast dat verzoekster in haar verzoekschrift geen poging onderneemt deze motivering te weerleggen of te ontcrachten. Zij vindt steun in het administratief dossier, is deugdelijk en pertinent en wordt, daar zij door verzoekster geheel ongemoeid wordt gelaten, door de Raad overgenomen en beschouwd als zijnde hier hernomen.

De Raad merkt verder op dat de adjunct-commissaris-generaal in de bestreden beslissing terecht vaststelt, en verzoekster niet betwist, dat zij tijdens haar persoonlijk onderhoud verklaard heeft geen andere persoonlijke problemen te hebben gekend omwille van haar politiek activisme buiten het feit dat

zij om die reden verhinderd zou zijn om te werken (AD, stuk 5, Bijkomende informatie', Deel CGVS, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 13).

De Raad treedt de adjunct-commissaris-generaal bij in diens oordeel dat op basis van de informatie waaraan gerefereerd wordt in de bestreden beslissing niet kan worden aangenomen dat er in Venezuela sprake is van een systematische vervolging omwille van politieke redenen, in de zin dat het louter lidmaatschap van of de sympathie voor een oppositiepartij *ipso facto* leidt tot problemen met de Venezolaanse autoriteiten en dat het loutere feit dat een verzoeker om internationale bescherming in mindere of meerdere mate politiek actief zou zijn geweest in Venezuela op zich niet volstaat om erkend te worden als vluchteling, waardoor een individuele beoordeling van diens nood aan internationale bescherming zich opdringt. Door er in haar verzoekschrift op te wijzen dat de repressie van politieke tegenstanders van het Maduro-regime opnieuw toenam na de poging tot staatsgreep van 30 april 2019 en zij pas uit Venezuela vertrokken is op 2 december 2019, maakt verzoekster niet *in concreto* aannemelijk dat zij in die periode vervolgd is geweest door de Venezolaanse autoriteiten. De algemene politieke situatie in Venezuela ten tijde van verzoeksters vertrek doet geen afbreuk aan de hoger gedane vaststellingen op grond waarvan dient te worden besloten dat er *in casu* geen concrete indicaties zijn dat verzoekster voor haar komst naar België gevisieerd werd als opposant van de regering of in de negatieve aandacht van de autoriteiten stond. Het feit dat verzoekster haar land op legale wijze met haar paspoort heeft kunnen verlaten, zoals door de adjunct-commissaris-generaal in de bestreden beslissing wordt opgemerkt en door verzoekster niet wordt betwist, wijst er bijkomend op dat zij niet in het vizier van de Venezolaanse autoriteiten stond.

De Raad is verder van oordeel dat verzoekster de adjunct-commissaris-generaal niet ernstig kan verwijten in de bestreden beslissing geen melding te hebben gemaakt van de bijgewerkte versie van de COI Focus "*Venezuela. Situatieschets*" van 30 mei 2022, die immers pas werd gepubliceerd op de dag dat de bestreden beslissing werd genomen. De Raad wijst erop dat de verwerende partij in haar aanvullende nota neergelegd op 29 september 2022 verwijst naar de bijgewerkte versie van voormelde COI Focus. Noch dit rapport, noch de overige recente informatie waarnaar verzoekster verwijst in haar verzoekschrift (stukkenbundel verzoekster, stukken 2-11) laat evenwel toe te besluiten dat de in de bestreden beslissing beschreven patronen van repressie, waarbij personen met een welbepaald profiel wiens politiek activisme verder reikt dan het louter lid zijn van een oppositiepartij specifiek worden gevisieerd, niet langer overeenstemmen met de realiteit, noch dat de situatie zodanig geëvolueerd is dat er thans sprake zou zijn van systematische vervolging van politieke opposanten, in die zin dat iedere politieke opposant door het Venezolaanse regime zou worden gevisieerd. Deze informatie, die betrekking heeft op de algemene situatie in Venezuela en door verzoekster niet betrokken wordt op haar persoonlijke situatie, kan dan ook niet volstaan om aan te tonen dat verzoekster persoonlijk het risico loopt om te worden gevisieerd bij terugkeer naar haar land van herkomst omwille van haar (beperkte) politieke activiteiten in het verleden. Verzoekster dient dit *in concreto* aannemelijk te maken, doch blijft daartoe in gebreke.

De door verzoekster in het kader van haar administratieve procedure neergelegde documenten kunnen, voor zover hoger niet reeds uiteengezet, geen ander licht werpen op voorgaande appreciatie van verzoeksters vluchtmotieven. Dit wordt in de bestreden beslissing op goede gronden als volgt toegelicht: "*De identiteitsdocumenten van u en uw dochters (paspoorten, identiteitskaarten, rijbewijs, geboorteakten, huwelijks- en scheidingsakte) tonen louter jullie identiteitsgegevens en gezinsband aan, wat echter niet ter discussie staat. De brief waarin gesteld wordt dat u actief lid bent van Accion Democrata heeft geen bewijswaarde betreffende uw daadwerkelijke activisme binnen de partij en evenmin heeft deze enige bewijswaarde betreffende bovenvermelde vastgestelde feiten. De foto's uit de krant, de nieuwsartikels en de informatie over de tasconlijst hebben enkel betrekking op de algemene situatie in Venezuela maar niet op uw persoonlijke asielmotieven. Betreffende de afbeeldingen en documenten in verband met uw woning, kan er alleen worden vastgesteld dat de beschreven woning effectief uw eigendom is, wat hier niet in twijfel wordt getrokken. De brief van de gemeenteraad vermeldt enkel dat uw medewerking gevraagd wordt bij de plaatsing van drie mannelijke personen op uw adres. Er is echter geen sprake van onteigening van welke aard dan ook, noch een expliciete vermelding dat er geen financiële vergoeding zou staan tegenover de plaatsing van deze drie mannen. Het psychologisch attest van uw dochter V(...) maakt melding van hoogbegaafdheid en hypersensitiviteit en stelt dat zij ondersteuning nodig heeft in een veilige en niet erg bevolkte omgeving. Het attest wijst echter geen oorzaak aan voor de moeilijkheden van uw dochter en duidt aldus niet op een rechtstreeks oorzakelijk verband met uw concrete asielmotieven.*"

Verzoekster stelt in haar verzoekschrift niet akkoord te gaan met bovenstaande motieven aangaande de door haar neergelegde documenten "*daar zij met deze documenten een begin van bewijs wou aantonen van haar politiek activisme alsook de bijhorende informatie die ze over haar eigen politieke partij weet en*

welke situatie zich in Venezuela hieromtrent afspeelt". De Raad herhaalt dat verzoeksters betrokkenheid bij de oppositiepartij *Acción Democrática in casu* niet wordt betwist. Op basis van haar doorleefde verklaringen en de door haar neergelegde stukken kan worden aangenomen dat zij sinds 2015 lid is van deze partij en dat zij daarin een organisatorische rol heeft vervuld door mensen van en naar betogingen en marsen te voeren. Hoewel zij daar geen bewijsstukken van voorlegt, kan tevens worden aangenomen dat verzoekster ook zelf geregeld heeft deelgenomen aan deze betogingen en marsen. Verzoeksters politieke profiel en haar politieke activiteiten blijken evenwel niet van die aard dat zij haar voor haar vertrek uit haar land van herkomst, dan wel daarna, in de negatieve aandacht van de Venezolaanse autoriteiten hebben gebracht. Gelet op hoger gedane pertinente vaststellingen, zijn hier geen concrete aanwijzingen voor. De kritiek dat uit het administratief dossier nergens blijkt dat de adjunct-commissaris-generaal ook maar iets heeft onderzocht over verzoeksters politieke partij en men ook nergens *"enige notie van mailverkeer noch telefoonverkeer t.a.v. deze politieke partij"* vindt, is derhalve niet dienstig.

In zoverre verzoekster meent dat *in casu* de onderzoeksplicht geschonden werd omdat de adjunct-commissaris-generaal *"niet aantoont dat de actuele situatie in Venezuela voor leden van oppositiepartijen, niet kan leiden tot een schending van artikel 48/3 en artikel 48/4 Vw."* en volgens verzoekster heeft nagelaten een toekomstgerichte beoordeling van haar vrees bij terugkeer naar Venezuela te maken, wijst de Raad erop dat de bewijslast in principe bij de verzoeker om internationale bescherming ligt. Het komt aan verzoekster toe om alle feiten en elementen nodig voor de beoordeling van haar nood aan bescherming zo spoedig mogelijk aan te brengen en aan de hand van gedetailleerde verklaringen en bewijskrachtige stukken *in concreto* aannemelijk te maken dat zij een gegronde vrees voor vervolging koestert ten aanzien van haar land van herkomst. Van de asielinstanties mag worden verwacht dat zij deze verklaringen en documenten grondig onderzoeken en beoordelen of op basis hiervan een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van die wet in hoofde van verzoekster kan worden aangenomen, rekening houdend met de relevante informatie aangaande de situatie in haar land van herkomst. *In casu* moet worden vastgesteld dat uit het administratief dossier duidelijk is gebleken dat de adjunct-commissaris-generaal een grondig onderzoek heeft gevoerd naar de elementen aangebracht door verzoekster, rekening houdend met de informatie over haar land van herkomst, en een prospectieve beoordeling heeft gemaakt van de door verzoekster ingeroepen vrees voor vervolging. Zoals hoger reeds is uiteengezet, kan de door de partijen bijgebrachte recente landeninformatie over de situatie in Venezuela (stukkenbundel verzoekster, stukken 2-11) geen ander licht werpen op de beoordeling van verzoeksters vrees voor vervolging bij terugkeer naar haar land van herkomst, welke vrees *in concreto* dient te worden aangetoond.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

2.3.2. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

2.3.2.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a), van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat verzoekster geen concrete elementen heeft aangebracht waaruit een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie blijkt niet dat zij dergelijk risico loopt in Venezuela.

2.3.2.2. In zoverre verzoekster zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij geconcludeerd wordt dat op basis hiervan niet kan worden besloten dat zij in haar land van herkomst door de autoriteiten of criminele actoren werd gevisieerd of zal worden gevisieerd bij terugkeer en dat haar profiel en (beperkte) politieke activiteiten, beschouwd in het licht van de algemene politieke situatie in Venezuela, op zich niet volstaan om aan te nemen dat zij bij terugkeer het slachtoffer zal worden van repressie of vervolging.

In de mate dat verzoekster zich baseert op de algemene socio-economische en mensenrechtensituatie in Venezuela om een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet aan te tonen, herinnert de Raad eraan dat geen abstractie kan worden gemaakt van het toepassingsgebied van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, zoals omschreven door de wetgever. In deze verwijst de Raad naar artikel 48/5, § 1, van de Vreemdelingenwet dat bepaalt dat *"vervolging in de zin van artikel 48/3 of ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door:*

- a) de Staat;
- b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen;
- c) niet-overheidsactoren (...)"

Het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: het Hof van Justitie) heeft in zijn rechtspraak reeds verduidelijkt dat artikel 15, b), van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming – waarvan artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet de omzetting vormt – niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die onder het toepassingsgebied vallen van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Zo stelt het Hof van Justitie:

"In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt. De omstandigheid dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, risico loopt op verslechtering van zijn gezondheidstoestand omdat in zijn land van herkomst geen adequate behandeling voorhanden is, doch hem niet opzettelijk medische zorg wordt geweigerd, volstaat dan ook niet om hem subsidiaire bescherming te verlenen. (...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd."

(HvJ 18 december 2014 (GK), *M'Bodj t. Belgische Staat*, C-542/13, §§ 35-36, 40).

De Raad meent naar analogie dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Vooreerst blijkt noch uit de bestreden beslissingen, noch uit het verzoekschrift, noch uit de beschikbare landeninformatie dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Venezuela in hoofdzaak werd veroorzaakt door gedragingen van actoren zoals bedoeld artikel 48/5, § 1, van de Vreemdelingenwet, laat staan dat deze situatie louter te wijten is aan een opzettelijk handelen of nalaten van dergelijke actoren. Deze situatie blijkt veeleer het gevolg te zijn van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, zoals economisch wanbeheer, Amerikaanse economische sancties, de dalende olieproductie en olieprijsen, hyperinflatie en een inkrimping van de economie.

Verder wijst de Raad er in dit kader op dat artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet betrekking heeft op *"situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade"* (HvJ 17 februari 2009 (GK), *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, C-465/07, pt. 32). Het risico waaraan een verzoeker om internationale bescherming in zijn land wordt blootgesteld, moet dus specifiek, dit is individueel, van aard zijn. De omstandigheid dat een verzoeker omwille van de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Venezuela het risico loopt om niet te kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften, doch hem niet opzettelijk de beschikbare sociale voorzieningen worden geweigerd, volstaat dan ook niet om hem subsidiaire bescherming te verlenen.

In casu blijkt niet dat verzoekster in deze context persoonlijk wordt geviséerd of dat zij behoort tot een groep van geviseerde personen. De Raad verwijst naar wat reeds werd uiteengezet in punt 2.3.1. en stelt vast dat verzoekster niet aantoonde dat zij bij terugkeer naar Venezuela op intentionele en gerichte wijze zal worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij zij niet in haar elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien. In de bestreden beslissing wordt overigens nog terecht gewezen op het volgende:

"Er dient te worden vastgesteld dat uw financiële situatie niet precair was. U bezat een eigen woning en vijf studio's en appartementen die u tot aan uw vertrek niet verkocht heeft. U heeft verschillende malen buiten Venezuela gereisd voor toeristische doeleinden. U beweert dat uw financiële situatie vanaf 2014 verslechterd was, toch vertrok u in 2016 op reis naar de Verenigde Staten (CGVS, p. 3). U kon bovendien ook rekenen op financiële steun onder de vorm van alimentatie door de vaders van uw dochters (CGVS, p. 6).

Uit uw verklaringen over uw profiel en uw familiale/financiële situatie in uw land van nationaliteit kan aldus niet afgeleid worden dat er in uw hoofde ernstige problemen van socio-economische aard bestaan of dat de algemene situatie in Venezuela van dien aard is dat u, in geval van terugkeer naar Venezuela, persoonlijk een bijzonder risico op een 'onmenselijke en vernederende behandeling' loopt. Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat u, indien u zou terugkeren naar Venezuela, in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen."

In haar verzoekschrift komt verzoekster dienaangaande niet verder dan te verwijzen naar en citeren uit louter algemene informatie die geen betrekking heeft op haar persoonlijke, individuele situatie. Deze informatie volstaat niet teneinde de voormelde motivering uit de bestreden beslissing *in concreto* te weerleggen.

Bijgevolg kan niet zonder meer worden aangenomen dat verzoekster bij terugkeer naar Venezuela in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen als gevolg van een intentioneel menselijk handelen in de zin van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet, zoals geïnterpreteerd door het Hof van Justitie.

Voorts wordt vastgesteld dat verzoekster geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat zij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing omdat zij specifiek wordt gevisieerd. Verzoekster maakt geen gewag van andere persoonlijke problemen die zij de laatste jaren in Venezuela zou hebben gekend.

De Raad wijst er ten slotte nog op dat nergens in de informatie uit het rechtsplegingsdossier wordt geadviseerd om aan elke Venezolaan een vorm van internationale bescherming te bieden en benadrukt dat verzoekster *in concreto* dient aan te tonen dat er wat haar betreft in haar land van herkomst een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet bestaat, alwaar zij in gebreke blijft.

2.3.2.3. Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een *"ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict"*.

Hieruit volgt dat enkel wanneer een situatie wordt gekenmerkt door het bestaan van een gewapend conflict én de aanwezigheid van willekeurig geweld, er toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet (zie HvJ 30 januari 2014, C-285/12, *Diakité*, pt. 30; HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji*, pt. 43).

Uit het geheel van de objectieve landeninformatie die door beide partijen wordt voorgelegd, besluit de Raad dat het geweld, dat in Venezuela wijdverspreid aanwezig is, voornamelijk politieel en crimineel geweld betreft dat niet kadert binnen een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet, met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of wanneer twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden (HvJ 30 januari 2014, C-285/12, *Diakité* (GK)).

Verder blijkt dat dit politieel en crimineel geweld naar zijn aard en/of vorm doelgericht is. Slachtoffers van politieel of crimineel geweld worden gevisieerd om een welbepaalde reden of doel. Het merendeel van dit gemeenschappelijk crimineel of politieel geweld is geïndividualiseerd en niet willekeurig van aard. Dit politieel en crimineel geweld moet dan ook veeleer in overweging worden genomen bij een beoordeling in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4, a) en b), van de Vreemdelingenwet. Een enkele verwijzing naar de veiligheidssituatie *an sich* is evenwel louter algemeen van aard en het is nog steeds aan verzoekster om een gegronde vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op ernstige schade te concretiseren. Uit wat hierboven werd besproken, blijkt dat *in casu* geen gegronde vrees voor vervolging noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b), van de Vreemdelingenwet wordt aannemelijk gemaakt.

Verder blijkt uit de beschikbare landeninformatie dat de deelstaten Zulia, Táchira, Apure, Amazonas en Bolívar een grotere aanwezigheid kennen van irreguliere gewapende groeperingen, zoals guerrilla's en paramilitaire bewegingen. Uit de landeninformatie blijkt dat deze deelstaten ook regelmatig te maken hebben met gewapende confrontaties, in de zin van strijd en gevechten, tussen de rivaliserende irreguliere

gewapende groeperingen onderling. In deze deelstaten is tevens sprake van regelmatige confrontaties tussen irreguliere gewapende groeperingen en de Venezolaanse autoriteiten. De Raad stelt samen met de verwerende partij vast dat deze gewapende confrontaties kunnen worden aangemerkt als een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet, zoals gedefinieerd door Hof van Justitie in het arrest *Diakité*.

In casu blijkt dat verzoekster afkomstig is uit de deelstaat Anzoátegui, waar zij blijkens haar verklaringen gewoond heeft van 2003 tot haar voorgehouden vertrek uit Venezuela op 2 december 2019 (AD, stuk 5, 'Bijkomende informatie', Deel CGVS, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 3).

Uit de informatie in het rechtsplegingsdossier kan niet worden afgeleid dat thans in de deelstaat Anzoátegui een gewapend conflict heerst in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet. Verzoekster toont dit ook niet aan.

Verzoekster brengt geen informatie bij waaruit kan blijken dat de inlichtingen waarop bovenstaande analyse is gebaseerd niet langer actueel of correct zouden zijn.

Bij gebrek aan een gewapend conflict in de Venezolaanse deelstaat Anzoátegui is artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet niet van toepassing. De Raad stelt vast dat verzoekster geen concrete elementen bijbrengt die voormelde vaststelling in een ander daglicht stellen.

2.3.2.4. Verzoekster toont gelet op het voormelde niet aan dat in haar hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet.

2.3.3. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoekster niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoekster toont evenmin aan dat zij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.4. In de mate dat verzoekster aanvoert dat artikel 3 van het EVRM wordt geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de (adjunct-)commissaris-generaal en derhalve ook van de Raad in onderhavige procedure beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.5. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de (adjunct-)commissaris-generaal verplicht zijn/haar beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster werd gehoord op het CGVS. Tijdens dit persoonlijk onderhoud kreeg zij de mogelijkheid haar vluchtmotieven uiteen te zetten en haar argumenten kracht bij te zetten, kon zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft zij zich laten bijstaan door haar advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Spaans machtig is. De Raad stelt verder vast dat de adjunct-commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over de regio van herkomst van verzoekster en op alle dienstige stukken. De adjunct-commissaris-generaal heeft het beschermingsverzoek van verzoekster op een individuele wijze beoordeeld en haar beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak. De stelling dat de adjunct-commissaris-generaal niet zorgvuldig is te werk gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden. Ook kan de schending van het redelijkheidsbeginsel niet worden volgehouden aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd.

2.3.6. Uit het voorgaande blijkt dat verzoekster niet aannemelijk maakt dat de adjunct-commissaris-generaal op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

2.3.7. Waar verzoekster in subsidiaire orde vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, "zo de Raad van oordeel zou zijn dat bijkomend onderzoek nodig is om te kunnen oordelen over haar statuut van vluchteling", wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissingen van de (adjunct-)commissaris-generaal tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2°, van de

Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoekster echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont zij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoekster.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen november tweeduizend tweeëntwintig door:

dhr. S. WILLAERT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

S. WILLAERT